



## Arrest

nr. 340 143 van 27 januari 2026  
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN  
Rue Paul Devaux 2  
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 september 2025.

Gelet op de beschikking van 17 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN, loco advocaat J. WALDMANN.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*"Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor wegens laattijdigheid."*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (*cf.* Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting,

Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij(en) de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 12 december 2025 staat het volgende vermeld:

*“Tolk 1855 staat onder eed en tolkt Arabisch – Nederlands.*

*De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker gedraagt zich naar de wijsheid voor wat betreft de hierin uiteengezette laattijdigheid van zijn beroep.”*

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen valabele argumenten bij die een ander licht werpen op de grond in de beschikking van 9 september 2025 inzake de laattijdigheid van haar beroep.

5.1. De verwerende partij heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij niet-ontvankelijk verklaard wegens bescherming in een andere EU-lidstaat overeenkomstig artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet het in artikel 39/2 van diezelfde wet bedoelde beroep bij verzoekschrift tegen zulke beslissing worden ingediend binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

5.2. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de behandelingstermijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd waardoor zij in casu over een beroepstermijn van 30 dagen beschikt. Zij kan in haar redenering geenszins worden gevolgd. De Raad wijst erop dat deze termijn van vijftien werkdagen een louter indicatieve ordetermijn betreft. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. De Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Evenmin wordt de verwerende partij opgelegd om in haar beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid gestelde termijn worden afgeleid dat het verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard. Het overschrijden van deze termijn brengt geen verlies van bevoegdheid met zich mee. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de verwerende partij niet (langer) bevoegd zou zijn om de ingediende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Het overschrijden van deze termijn van vijftien werkdagen heeft – in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden door verzoekende partij, die overigens ook incorrect meent dat in casu sprake is van “*een beslissing zoals bedoeld in artikel 57/6/1, § 1, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet*” waarbij toepassing werd gemaakt van een versnelde procedure, quod non in casu – verder geen gevolg noch impact op de beroepstermijn die ter zake geldt (cf. RvS 30 juni 2022, nr. 14.948 (c); RvS 7 februari 2023, nr. 15.250 (c)).

De Raad wijst erop dat artikel 57/6, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming in bepaalde gevallen niet-ontvankelijk kan verklaren, quod in casu. Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt op zijn beurt dat het

CGVS in welbepaalde gevallen een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure kan behandelen, hetgeen in casu niet het geval is. De Vreemdelingenwet regelt de beroepstermijn voor voormelde verschillende situaties op een verschillende wijze, in afzonderlijke bepalingen. Immers, indien het een beroep betreft dat gericht is tegen een beslissing als bedoeld in artikel 57/6/1, § 1, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet, met name wanneer het CGVS het verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure heeft behandeld (en binnen de wettelijk voorziene termijn van 15 werkdagen een beslissing neemt inzake het verzoek), dan is artikel 39/57, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet van toepassing. Gaat het daarentegen om een beroep gericht tegen de in artikel 57/6, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissing van niet-ontvankelijkheid, zoals in casu het geval is, dan is artikel 39/57, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet van toepassing. Hoewel beide voormelde bepalingen een beroepstermijn van 10 dagen voorzien, gaat het dus om verschillende, van elkaar te onderscheiden gevallen.

Enkel wanneer een beschermingsverzoek versneld wordt behandeld door het CGVS op grond van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet én het CGVS geen beslissing neemt binnen de 15 werkdagen zoals bepaald in artikel 57/6/1, § 1, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet, heeft het overschrijden van de behandeltermijn wel een impact op de beroepstermijn (RvS 27 mei 2021, nr. 250.711). In artikel 39/57, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet wordt immers uitdrukkelijk verwezen naar het tweede en derde lid van artikel 57/6/1, § 1, dat een behandeltermijn van 15 werkdagen vooropstelt. Hetzelfde kan niet worden gezegd voor artikel 39/57, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet, het artikel dat in casu van toepassing is aangezien het beroep is gericht tegen de in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissing tot niet-ontvankelijkheid. Nergens wordt verwezen naar artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet, de bepaling die een behandeltermijn van 15 werkdagen vooropstelt voor het CGVS. Verzoekers verwijzing naar parlementaire stukken is in deze bijgevolg niet dienstig.

De Raad van State heeft in deze reeds herhaaldelijk gesteld:

*“Artikel 39/57, § 1, tweede lid, 3°, van de vreemdelingenwet voorziet dat de beroepstermijn 10 dagen bedraagt “indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6, § 3, eerste lid, bedoelde beslissing van niet-ontvankelijkheid”.*

*De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de voornoemde bepalingen niet geschonden door in het bestreden arrest te stellen dat een beroepstermijn van 10 dagen geldt, ook indien de beslissing met toepassing van het voormelde artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, is genomen buiten de termijn van 15 werkdagen. Het gaat om een termijn van orde en bij een gebeurlijke overschrijding van die termijn gaat het nog steeds om een beslissing van niet-ontvankelijkheid.*

*Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan doordat artikel 57/6/1, § 1, tweede en derde lid, van de vreemdelingenwet ook een behandelingstermijn van 15 werkdagen voorziet indien de commissaris-generaal heeft gekozen voor de versnelde procedure en doordat bij overschrijding van die termijn de gewone beroepstermijn van 30 dagen geldt in plaats van de in artikel 39/57, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet voorziene beroepstermijn van 10 dagen. Het gaat om afzonderlijke bepalingen en het nemen van een beslissing van niet-ontvankelijkheid omdat de betrokkene reeds beschikt over internationale bescherming in een andere lidstaat kan niet worden gelijkgesteld met de keuzemogelijkheid voor de commissaris-generaal om in andere zaken toepassing te maken van een versnelde procedure.”*

(cf. RvS 30 juni 2022, nr. 14.948 (c); RvS 7 februari 2023, nr. 15.250 (c)).

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt, beschikte zij aldus niet over een beroepstermijn van 30 dagen.

5.3. Volgens artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet begint de in § 1 van dit artikel bepaalde beroepstermijn te lopen vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst. De vervalddag is in de beroepstermijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst naar de eerstvolgende werkdag. Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag.

Artikel 51/2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“[o]nverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, [...] elke kennisgeving geldig [is] wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs.”*

De termijn van tien dagen, bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat de brief met de bestreden beslissing op 28 mei 2025 aan de postdiensten werd overhandigd voor een aangetekende zending, zoals omschreven in artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, naar het adres waar verzoekende partij conform artikel 51/2 van

de Vreemdelingenwet woonplaats heeft gekozen. Verzoekende partij betwist dit niet en toont het tegendeel niet aan.

Bijgevolg neemt de Raad aan dat de bestreden beslissing op 28 mei 2025 op correcte, regelmatige en rechtsgeldige wijze aangetekend werd verstuurd, zoals omschreven in artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt dat de zending niet met succes zou zijn afgeleverd. Verzoekende partij toont dit ook niet aan.

De geldige kennisgeving doet de beroepstermijn ingaan vanaf de derde werkdag die volgt op de dag waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd, zodat in casu dinsdag 3 juni 2025 de eerste dag van de beroepstermijn is. Verzoekende partij toont ook hier het tegendeel niet aan. De uiterste datum voor het indienen van het verzoekschrift was bijgevolg donderdag 12 juni 2025.

Zoals de verwerende partij ook aanbrengt in haar nota met opmerkingen, is het verzoekschrift, elektronisch verzonden op 30 juni 2025, bijgevolg ingediend buiten de wettelijke termijn.

5.4. Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer de verzoekende partij aantoont dat zij wegens overmacht werd verhinderd tijdig haar verzoekschrift in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *“Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)”* in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Het verzoekschrift bevat geen nadere informatie omtrent eventuele overmacht. Ook ter zitting verdedigt verzoekende partij zich op dit punt niet maar gedraagt zij zich naar de wijsheid. Verzoekende partij voert geen overmacht aan en toont deze dus ook niet aan.

De Raad stelt dienvolgens vast dat het beroep laattijdig is.

6. Gelet op het voorgaande, brengt verzoekende partij geen concrete en valabele argumenten aan die afbreuk kunnen doen aan de in de beschikking van 9 september 2025 opgenomen grond. Nu geen overmacht is aangetoond, kan de Raad niet anders dan besluiten dat het beroep laattijdig is en derhalve onontvankelijk.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO